

iusti eius, unde & beati efficiuntur. Eodē ptestante & dicēte.
Beatus uir qui timet dominū. Illū dicit timorē qui castus est
& pudicus. Quoniā timor domini castus (inquit Dauid) p/
manet in sacerdū sacerduli. Ergo duplex est timor, unus appetē
dus & alius fugiēdus. Est igit̄ timor appetēdus admonitio et
custodia oīm refū quas credimus aut speramus. Timemus
enī iudiciū, quia speramus & metuimus dominū quia forte
illū iudicē credimus. Vere nāq; uita est deū nosse timere eius
potentiā, amare pietatē. Timor nāq; uirtutū est custos. Se/
curitas ad lapsum facilis, si paucorē habueris sollicitus crīs, &
si sollicitus fueris. Leo in caulas ouiuū tuaꝝ intrare nō poterit.
quod ad præpositos ecclesiarū uel ad animæ custodiā ptinet
Qui cautus est & timidus pōt ad tēpus uitare peccata. Qui
securus est de iusticia repugnat: illiusq; auxilio destitut⁹ insi/
diis hostiū paret. Nunq; tuta est humana fragilitas, & quāto
uirtutibus crescimus, tātomagis timere debemus, ne de sub/
limibus corruam⁹. Si iuxta ecclesiasten radix sapiētiæ est ti/
mere deū. Fructus sapientiæ qs est nisi uidere deū aut diligit
qui nō inuitus aut necessitate aut legū metu facit bonum, sed
iccirco bonū est, ut mercedē bonā operis habeat.

Cap. xxix. de charitate & pace.

D charitatē nunc transitū faciamus: qā oībus maior
est inter cætera sic fateſ Paulus. Manēt aut̄ tria hæc.
Fides: Spes: & dilectio. Sed maior is dilectio ē. Ergo
dilectio uinculū aiorum casta, & sincera, & sine emulatiōe,
charitas cōsummatio omniū mandatorꝝ, breuis oīm præce/
ptorū q̄ cū quis habuerit oīa habet sine hac in aliis remanet
imperfectus, & ut cognoscat uestra prudētia quantū charitas
ualeat, legitimus respōsum domini in euāgelio dicētis. Cū in/
terrogareſ, diliges dominū deū tuū ex toto corde tuo, & ex

tota aia tua, & ex tota uirtute tua. Et diliges pximū tamq
te ipsum, In his duob⁹ præceptis pēdet lex & pphetae. Vi
des in hac sola uniuersam leges causam pēdere, uere quisq;
hāc habet, Iam dei filius dici potest, ex hac sola poterat deo
similis esse cōsidera, q deū diligit deus (inquit Paulus) cū di
lexisset mundū, misit unicū filiū suum in similitudinē carnis
peccati, ut de peccato cōdēnaret peccatū in carne. Qui præ
ponit eam nobis rebus oībus dicēs. Et si locutus sum linguis
hominū & angelor^g, charitatē autē nō habeā. Factus sum si
cut clementū tinniēs aut cimbalus cōcrepans. Et si habuero
prophetiā & cognouero oīa mīsteria & omnē scientiā, & si
habuero fidē ita ut montes transferā, & si tradidero corpus
meū ita ut ardeā, charitatē autē nō habeā nihil sum. Char
itas magnanima est, charitas benigna est, charitas ratio æmu
latur, nō inflatur, nō agit perperā, nō irritatur, nō cōfundit,
nō quærit quæ sua sunt, nō cogitat malū, nō gaudet sup in
iusticia, gaudet autē ueritate, oīa sustinet, oīa credit, oīa spe
rat. Charitas nunq^u excidit nihil enī amātibus durū est, null⁹
difficilis est cupiētibus labor. Solus tamē ille amor pbabilis
est qui deo & uirtutibus animæ coaptat. Nihil est enī quod
nō tolleret qui perfecte diligit/qui autē clementiā nō habet,
nec indutus est uiscera misericordiæ & lachrymarū quāuis
spūalis sit nō adimpleuit legem christi. Vnde legi⁹ q**z** bēatus
Ioannes euāgelistā cū ephesi senex uix inter discipulor^g ma
nus deferret nihil aliud per singulas solebat pferre collectas
nisi filioli mei diligite alterutrū. Discipulis autē petētibus qua
re semp id diceret, respōdit, quia præceptū domini est, & si
fiat solū sufficit. Sed obsecro ne amicus qui diu querit uix in
uenitur difficile seruat pariter cū oculis mens amittat. Nam
amicitia quæ desinere potest nunq^u uera fuit. Vera nāq^z ami

citia nullo liuore in quanto auget numero tanto crescit & ro-
bore. Declina igit a malo & fac bonū, inquire pacē & perse-
quere eam nisi oderimus malū, bonū amare nō possumus,
quin potius faciendū est bonum, ut declinemus a malo. Pax
quærēda est ut fugiamus bella/nec sufficit eam quærere nisi
inuentā fugientēq; omni studio persequamur quæ exuperat
oēm sensum in qua habitatio dei est, ppheta dicēte. Et fac
est in pace locus eius, ifernus itaq; inter fratres diuidit, qcqd
igit separat iter fratres ifernus est dicēdus. Cōcordia enī par-
ue res crescūt, sic & discordia maxime delabunt. Pulchre igit
psecutio pacis dicit, iuxta illud apostoli. Hospitalitatē pse-
quētes ut nō leui usitādoq; sermone (& ut ita loquar) sūmis
labiis hospites inuitemus, sed toto mētis ardore teneamus,
quasi auferētes secum de lucro nostro atq; cōpendio.

Cap. xxx. de infirmis & pauperibus recreādis.

Si quis coeperit agrotare transferatur ad exedrā lati-
orē & tanto senū ministerio cōfoueatur, ut nec deli-
tias urbiū nec matris quærat affectū, nec liceat dice-
re cuiq; tunicā & sagū textaq; tunicis strata nō habeo. Itaq;
æconomicus uniuersa moderet ut nemo quid postulet ne-
mo dehereat. Seruias fratribus hospicium laua pedes, pau-
petibus & fratribus refrigeria exhibe, sumptuū manu pro-
pria distribue, quoniā quicquid habent clerici, pauperū est,
& domus eorū oībus debet ei se comunes. Susceptioni enim
peregrinorū & hospiciū inuigilare debent. Docet Salomon
misericordiæ operibus insistendū nec nostris fidendum uiri-
bus, sed a deo ei se auxilium flagitandū. Sed esto q; æqueris
pauperibus inopum cellulas dignāter introeas manus debi-
lium sis, aquā portes, ligna concidas, focū extruas. Sed ubi
uincula, ubi alapæ, ubi sputa, ubi flagella, ubi patibulum,